

Hallo fantastische Nederlandse en Belgische lezers!

Ik ben zo blij dat je genoten hebt van *De genezer van Zalindov* en dat je staat te trappelen om te beginnen aan *De gevangene van Vallenia!* Dit tweede boek betekent heel veel voor me en ik kan niet wachten om je te laten lezen wat Kiva en haar vrienden te wachten staat!

Wat ik onder andere zo leuk vond aan het schrijven van deze serie was het bedenken van de personages. Ik weet dat ik niemand mag voortrekken, maar *fluistert* dat doe ik dus wel. Uiteraard ben ik echt gék op Jaren (eh, hallo, wat een lekker ding) en Naari is zo trouw en zou mij altijd mogen beschermen en Kiva is zo sterk en meelevend en gewoon geweldig! Maar als ik mijn lievelingspersona-ge moest kiezen (uit het eerste boek), dan is het Tipp. Ik bedoel, dat kan toch niet anders? Hij is zo'n zonnestraaltje! En eerlijk gezegd denk ik dat hij, zonder dat hij daar echt moeite voor hoeft te doen, Kiva helpt om een groot deel van haar menselijkheid te behouden. Ze hebben allebei jarenlang opgesloten gezeten in een van de duisterste, afschuwelijkste plekken. Maar iemand als Tipp, die vrolijk en levendig is en vol plezier zit, herinnert Kiva eraan dat het leven de moeite waard is. Dat overleven de moeite waard is. Dat er nog goede dingen bestaan op deze wereld, ook al lijkt het tegendeel soms waar.

De relatie tussen deze twee personages is zo lief en mooi, zelfs toen ze elkaar nog maar net kenden en Kiva (tevergeefs) probeerde om hem op afstand te houden. Als hij alleen al de ziekenboeg in kwam stuiteren, letterlijk, smolt haar hart al een beetje. Laten we eerlijk zijn: ze maakte geen schijn van kans.

Tipps personage was ook heel belangrijk voor het verhaal. De setting van Zalindov was vreselijk. Het was zo duister en rauw: vol dood en verderf en martelingen. Ik wist dat er een balans moest zijn zodat lezers niet het hele boek buikpijn zouden hebben. Hier had ik Tipp voor nodig, want hij voegde wat luchtigheid toe. Ook al waren

die momenten soms wel echt heel smerig (sorry hoor, maar met ratten spelen? Nee. Gewoon nee. *Rilt*). En toch lukte het hem om zelfs die smerige momenten schattig te maken. Zijn personage kan als geen ander licht brengen in de duisternis. Iets wat hard nodig was op zo'n afgrijselijke plek.

Ik wil maar zeggen: ik houd van Tipp. Ontzettend veel. En ik houd van zijn relatie met Kiva. En, zoals ik al zei, ik kan echt niet wachten om je te laten ontdekken wat deze twee personages (en de rest!) nog te wachten staat, al helemaal omdat ze zijn ontsnapt uit de gevangenis en er een hele wereld vol avonturen op hen wacht. Eén ding is zeker: ze mogen Zalindov dan achter zich hebben gelaten, maar het echte werk begint nu pas! (Aaah!)

Ik hoop dat je geniet van dit volgende deel in de *Genezer*-serie!

Veel leesplezier!

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'J.K. Rowling', with a long horizontal flourish extending to the right.

De
gevangene
van
Vallenia

Lynette Noni bij Boekerij:

De genezer van Zalindov

De gevangene van Vallenia

Lynette Noni

De
gevangene
van
Vallenia

Kiva heeft de tralies van Zalindov verruild voor het paleis van Vallenia. Door de intriges aan het hof zit ze opnieuw gevangen – maar dit keer is haar kooi van goud.

ISBN 978-90-225-9513-8
ISBN 978-94-023-1838-8 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Gilded Cage*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Beeld- en omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Kaart Wenderall: © 2021 Francesca Baerald

Zetwerk: Pier Post

© 2021 Lynette Noni

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Het interview op p. 409 werd georganiseerd door Mysterious Galaxy Bookstore in San Diego, Californië.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan mama –
Voor de pinguïn.

Proloog

Rennen.

Ze moesten blijven rennen.

De nacht was pikkedonker en de kou was zo bitter dat hij tot op hun botten voelbaar was, maar toch konden ze niet stoppen. Niet zolang de dood zelf hen op de hielen zat.

‘Mama, waar gaan we –’

‘Stil, lieverd,’ suste de vrouw haar dochter, terwijl ze over haar schouder keek of ze nog werden achtervolgd.

‘Maar papa dan?’ fluisterde het kleine jongetje. ‘En –’

‘St.’ De vrouw onderbrak hem, pakte zijn hand steviger vast en zorgde dat hij sneller door zou lopen.

Het kleine jongetje en zijn oudere zus zeiden niets meer. Allebei voelden ze de haast van hun moeder en zagen ze de stille tranen over haar wangen lopen, glinsterend in het maanlicht.

Ze renden door. Niemand zei iets over wie ze hadden achtergelaten en wat ze die nacht allemaal hadden verloren.

De vrouw kon het niet verdragen om haar ogen te sluiten en terug te denken aan het beeld van het huisje van hun gezin dat in vlammen opging, haar man en jongste dochter die werden meegesleurd door de Koninklijke Wacht, haar jongste zoon die...

Een snik ontsnapte uit haar mond voor ze hem kon onderdrukken.

Haar zoon was dood.

Hij was dood.

De vrouw beet op haar tong om een tweede snik tegen te houden. Ze was dankbaar dat haar twee oudste kinderen geluisterd hadden toen ze hun opdroeg om uit het zicht te blijven terwijl zij terug was geslopen om op onderzoek uit te gaan. Het beeld dat altijd op zou dagen in haar nachtmerries was hun bespaard gebleven.

Een zwaard door zijn kleine borstkas.

Haar man die om hulp smeekte.

Haar dochter die schreeuwde en hem probeerde te bereiken, wanhopig om hem te redden.

Maar het was te laat.

‘Mama, je doet me pijn.’

Toen ze haar zoon stilletjes hoorde jammeren, hield ze hem minder stevig vast en fluisterde ze dat het haar speet. Tot meer was ze niet in staat: ze stikte bijna in haar gevoelens en kreeg verder niets meer over haar lippen.

Uren gingen voorbij terwijl ze de kronkelende Aldon-rivier volgden zonder te vertragen, altijd over haar schouder kijkend om te zien of ze werden achtervolgd. De wachters waren in geen velden of wegen te bekennen, maar de vrouw durfde pas te stoppen toen ze de voet van het Armine-gebergte bereikten, ver weg van de beschaving. Een veilige plek, dat was haar verteld. Een plek waar ze zou kunnen schuilen als het noodlot haar en haar geliefden zou treffen.

Toen een vreemdeling in een mantel haar op de markt had uitgenodigd, had ze gelachen alsof het een grap was en beweerd dat ze niet zou weten waarom haar gezin ooit zo in gevaar zou zijn. Ze waren slechts nederige dienaars van het volk, had ze gezegd. Haar man was de dorpsgenezer en zij een toegewijde vrouw en moeder.

Ze had geen idee hoe ze haar gevonden hadden. Jarelang was ze ondergedoken nadat ze haar leven lang had ontkend wier bloed door haar aderen stroomde.

Sommigen noemden het het bloed van verraders.

Anderen het bloed van koningen.

Of, in haar geval, koninginnen.

De vrouw had er alles aan gedaan om de geruchten te negeren over de steeds groter wordende rebellengroep die op zoek was naar afstammelingen van hun verloren koninklijke familie. Ze had een nieuwe naam aangenomen en was een nieuw mens geworden: een vrouw die alleen maar een rustig leventje wilde leiden met haar geliefde gezin.

Vanavond was de helft van dat gezin bij haar weggetrokken.

Er was iets belangrijks in haar geknapt terwijl ze hulpeloos had moeten toekijken.

Ze wilde zich nooit meer zo machteloos voelen.

Ze zou zichzelf nooit meer zo machteloos laten voelen.

En dus, terwijl zij en haar twee overgebleven kinderen naar de schuilplaats liepen – een huisje met rieten dak, diep weggestopt in de besneeuwde bossen – nam de vrouw een beslissing.

Al na drie snelle klopjes met haar gevoelloze vuist tegen de houten deur ging hij open. Binnen zag ze de in een mantel gehulde figuur van de markt, verlicht door de luminiumbakens die binnen hingen. Achter hem zag ze een aantal anderen, die zaten te rusten bij de haard en nieuwsgierig haar kant op keken.

‘Dat is een leuke verrassing,’ zei de man met de mantel. Zijn kap zat net ver genoeg naar achteren dat ze zijn verweerde gezicht kon zien terwijl hij de vrouw en haar twee rillende kinderen van top tot teen bekeek.

De vrouw keek hem met haar smaragdgroene ogen aan en hield haar zoon en dochter steviger vast. ‘We willen ons bij jullie aansluiten.’

De mensen in de kamer verstijfden als standbeelden, maar de man hield alleen maar zijn hoofd schuin en herhaalde: ‘Bij ons aansluiten?’

‘Ik weet wie jullie zijn en wat jullie willen,’ zei ze simpelweg. ‘Zonder mij gaat jullie dat nooit lukken.’

De man trok een wenkbrauw op. Iedereen achter hem leek de adem in te houden. ‘En wat wil jij daarvoor hebben?’

De vrouw dacht terug aan alles wat ze die nacht had moeten doorstaan. Ze kon het geschreeuw nog horen, kon het bloed nog zien en ze fluisterde één enkel woord: ‘Wraak.’

Langzaam verscheen er een glimlach op het gezicht van de man voordat hij een diepe buiging voor haar maakte. ‘Kom dan gerust binnen, Tilda Corentine,’ zei hij, terwijl de mensen in de kamer gingen staan en ook een buiging voor haar maakten. ‘Je rebellen hebben lang op je gewacht.’

De vrouw slikte haar twijfels weg. Samen met wat nog overbleef van haar gezin stapte ze de drempel over. Ze zou niet langer Tilda Meridan worden genoemd en zij en haar kinderen zouden hun bloedlijn niet langer ontkennen.

Het bloed van verraders.

En het bloed van koninginnen.

Tilda zou allebei zijn: ze zou een leven vol overtuigingen verraden om op te eisen waar ze recht op had.

Niets zou nog kunnen veranderen wat er die nacht was gebeurd. Maar Tilda Corentine zou de rest van haar leven strijden om het de daders betaald te zetten.

Linksom of rechtsom, wat het haar ook zou kosten: ze zou wraak nemen.

Tien jaar later

1

De man was dood.

Kiva Meridan, die bij een paar mensen bekendstond als Kiva Co-rentine, staarde naar het lichaam en zag zijn ingevallen wangen en bleke huid. Aan zijn opgezwollen lijf te zien was hij drie of vier dagen geleden overgegaan naar de allewereld. Lang genoeg geleden dat de geur van de dood al van hem af walmde, ook al was zijn lichaam nog niet in staat van ontbinding.

‘Man van middelbare leeftijd, gemiddelde lengte en gemiddeld postuur, vanochtend uit de rivier de Serin getrokken,’ zei genezer Maddis, die elk woord perfect uitsprak met haar heldere stem. ‘Wie durft te speculeren over de doodsoorzaak?’

Kiva hield haar mond. Ze wist donders goed dat ze alleen als toeschouwer was toegelaten tot de steriele onderzoeksruijnte.

‘Niemand?’ vroeg genezer Maddis aan haar studenten, die allemaal rondom het lichaam stonden dat op een metalen plank midden in de kleine ruimte lag. ‘Novice Waldon?’

Een jongeman met grote bril knipperde verbaasd en antwoordde: ‘Eh, is hij verdronken?’

‘Buitengewoon goed beredeneerd,’ zei Maddis droog, voor ze zich tot de studente naast hem richtte. ‘Novice Quinn?’

De jonge vrouw kromp ineen. Haar stem was amper hoorbaar. ‘Misschien een hartaanval? Of... of een beroerte?’

Genezer Maddis tikte met een nagel tegen haar lippen. ‘Wellicht. Verder nog ideeën?’

Kiva schuifelde heen en weer, wat de aandacht van de genezer trok.

‘En onze bezoeker?’ vroeg Maddis. Ineens keek iedereen naar Kiva. ‘Mevrouw Meridan, was het toch?’

Kiva zag de open, uitnodigende uitdaging in de ogen van de ou-

dere genezer. Ze schudde haar twijfels van zich af en liep naar het lijk toe. Ze pakte zijn slappe hand vast, waardoor de vlekken onder zijn nagels zichtbaar werden.

‘Deze verkleuringen wijzen erop dat hij leed aan een immuunziekte, waarschijnlijk syfinus of cretamot,’ zei Kiva, die in het verleden soortgelijke ziektes had gediagnosticeerd. ‘Als ze niet behandeld worden, kunnen ze leiden tot het snel opzwellen van bloedvaten.’ Ze keek naar de twee novices die eerder waren aangesproken. ‘Waldon en Quinn hebben allebei gelijk. Hij kreeg waarschijnlijk een hartaanval of een beroerte, veroorzaakt door zijn onderliggende ziekte, en is in de rivier gevallen, waar hij is verdronken.’ Ze liet de hand van de man los. ‘Maar pas na een volledig onderzoek kunnen we het zeker weten.’

Er verscheen een goedkeurende glimlach op het donkere, gerimpelde gezicht van de Matronegenezer. ‘Goed gezien.’ Ze begon aan een preek over veelvoorkomende immuunstoornissen, maar Kiva luisterde amper. Ze kon nog steeds niet geloven dat ze hier stond.

De Zilverdoorn-academie: de gerenommeerdste geneeskundeacademie van heel Evalon. Sommigen zouden zeggen van heel Wenderall.

Toen Kiva jong was, had haar vader veel over Zilverdoorn verteld. Hij was opgegroeid in de stad Fellarion en greep elk excuus aan om Vallenia te bezoeken en stiekem de lessen van de academie bij te wonen. Hij had er veel spijt van dat hij nooit op de campus was gaan wonen om daar fulltime te studeren en in plaats daarvan in de leer was gegaan bij een meester-genezer dichterbij huis. Het was een eervolle positie, maar ze verbleekte in vergelijking met het prestige van Zilverdoorn.

Farans levensmissie was het helpen van anderen. Kiva had dit overgenomen. Zelfs toen ze opgesloten zat in een nachtmerrie had ze alles gebruikt wat ze van hem had geleerd om de levens van anderen te verbeteren.

Een duister gevoel maakte zich meester van Kiva toen ze dacht aan de lange jaren die nu achter haar lagen. Tien jaar lang had ze opgesloten gezeten achter dikke lijmstenen muren en ondoordringbare ijzeren poorten.

De Zalindov-gevangenis.

Voor de meesten was het een doodstraf, maar Kiva had het overleefd.

En nu stond ze hier, in het hart van de droom van haar vader,

terwijl ze eigenlijk ergens anders zou moeten zijn. Het maakte niet uit waar, als het maar niet hier was.

Er was geen excuus voor haar acties van vandaag. Maar toen ze de kans kreeg om Zilverdoorn te bezoeken, had ze geen nee kunnen zeggen: ook al wist ze dat haar eigen verlangens onder aan haar prioriteitenlijstje hadden moeten staan.

Er waren zes weken voorbijgegaan sinds Kiva uit Zalindov was ontsnapt. Zes weken sinds ze had ontdekt dat de kroonprins haar had geholpen om de dodelijke Elementproeven te overleven: een set van vier elementuitdagingen die ze had ondernomen om het leven van Tilda Corentine, de Rebellenkoningin, te redden.

Kiva's moeder.

Het was allemaal tevergeefs geweest: Tilda was gedood tijdens een gewelddadige opstand in de gevangenis. Maar zelfs nu ze niet meer leefde, was haar missie nog springlevend. Ze was overgedragen op Kiva en haar oudere broer en zus. Met zijn drieën zouden ze wraak nemen voor wat hun generaties geleden was ontnomen. Samen zouden ze de troon van Evalon opeisen voor de Corentine-bloedlijn.

Het enige probleem was dat Kiva geen idee had hoe ze haar broer en zus moest vinden. De enige hint die ze had, was een gecodeerd bericht met een enkel woord erop: Eikenleemte. Ze had het ontvangen voor ze Zalindov had verlaten.

Het dorp lag op amper een half uur rijden van Vallenia, maar Kiva had nog geen tijd gehad om de boel te verkennen sinds ze twee dagen geleden in de stad was aangekomen. De afgelopen weken had ze in het Tanestra-gebergte gezeten, wachtend tot de lentedooi in zou zetten. Vandaag had ze voor het eerst haar kans schoon gezien om ertussenuit te piepen. Maar in plaats van dat ze die kans benutte om naar haar verloren familieleden te zoeken, was ze met haar eigen dromen bezig.

Tilda Corentine zou woest zijn geweest.

Faran Meridan had het prachtig gevonden.

Kiva besloot partij te kiezen voor haar vader. De missie van haar moeder kon nog wel een dagje wachten.

Er was een schuldgevoel naar boven komen borrelen toen ze die ochtend haar keuze had gemaakt, maar ze had zich ook opgelucht gevoeld. Ze had geen goede reden om zenuwachtig te zijn voor een reünie met haar broer en zus, maar toch... Tien jaar was lang. Kiva

was niet meer het zorgeloze meisje dat ze vroeger was en ze gokte dat haar broer en zus ook veranderd waren. Er was te veel gebeurd, met hen allemaal.

Om nog maar te zwijgen over wat zij met zijn drietjes zouden gaan doen...

Haar gedachten werden onderbroken door rinkelende belletjes en van schrik maakte ze een sprongetje: de naweeën van alle jaren waarin ze aandachtig had geluisterd naar het kleinste geluidje dat haar dood zou kunnen aankondigen. Maar ze was niet meer in Zalindov en de vreedzame belletjes galmden alleen maar tegen de muren van de steriele onderzoekskamer om het einde van de les aan te geven.

De studenten, allemaal gekleed in vlekkeloze witte gewaden, schreven snel hun laatste notities op terwijl genezer Maddis ze wegstuurde.

‘En onthoud,’ riep ze toen ze naar de deur liepen, ‘als je dit weekend naar het festival gaat: ik toon maandag geen genade voor uitbundige hedonisten. Jullie zijn bij dezen gewaarschuwd.’

Er verscheen een glinstering in haar grijze ogen toen ze haar halfbakken dreiging uitte en een aantal van de dapperste studenten grijsde even naar haar terwijl ze de deur uit liepen. Kiva liep achter hen aan.

‘Mevrouw Meridan, mag ik je even spreken?’

Kiva stond stil op de drempel van de kleine onderzoekskamer. ‘Ja, Matronegenezer?’ vroeg ze. Ze gebruikte de titel die de vrouw had verdiend, niet alleen dankzij haar leeftijd en ervaring, maar ook omdat ze het hoofd van de Zilverdoorn-academie was.

‘Maar weinig mensen zouden de verkleurde nagelbedden zo snel hebben ontdekt als jij,’ zei Maddis, terwijl ze de overleden man afdekte met een laken. ‘En al helemaal niet zonder goede opleiding.’ Ze draaide zich weg van het lichaam en keek Kiva recht aan. ‘Ik ben onder de indruk van je.’

Kiva kromp ineen en mompelde: ‘Bedankt.’

‘Ik was ooit ook onder de indruk van Faran Meridan.’

Kiva stond meteen stil.

De rimpels in het gezicht van genezer Maddis werden nog wat dieper terwijl ze glimlachte. ‘Ik wist wiens dochter je was zodra je voet in deze ruimte zette.’

Kiva wist niet of ze moest vluchten of af zou wachten wat de ge-

nezer nu zou zeggen, maar de keuze werd voor haar gemaakt toen Maddis vroeg: ‘Hoe is het met je vader? Redt hij nog steeds de wereld, patiënt voor patiënt?’

Er kwamen een miljoen reacties in Kiva op, maar ze ging voor de simpelste. ‘Hij is overleden. Negen jaar geleden.’

Maddis keek bedroefd. ‘O. Gecondoleerd, wat erg.’

Kiva knikte alleen maar. Ze zag geen aanleiding om te onthullen hoe hij was gestorven. Of waar.

De Matronegenezer schraapte haar keel. ‘Je vader was mijn beste student, als we even buiten beschouwing laten dat hij eigenlijk helemaal geen Zilverdoorn-student was. De jonge Faran Meridan sloop altijd mijn lessen binnen en gedroeg zich als een onschuldige novice.’ Maddis grinnikte. ‘Hij was zo veelbelovend dat ik hem nooit heb verlinkt bij de toenmalige Matronegenezer. Ik wist dat hij dan direct van het terrein zou worden gestuurd. Iemand met zo’n natuurlijk, intuïtief talent verdiende een kans om zijn vaardigheden aan te scherpen. Daar geloofde ik toen in.’ Ze viel even stil. ‘En dat doe ik nog steeds.’

Maddis keek Kiva zo veelbetekenend aan, dat ze even geen lucht meer kreeg.

‘Ik vind het vreselijk dat Faran is overleden, maar het doet me goed om te zien dat zijn passie nog springlevend is,’ zei de genezer. ‘Als je wilt, ben je welkom om hier aan Zilverdoorn te studeren. Je hoeft niet eens naar binnen te sluipen.’

Kiva’s mond viel open en sloot zich weer als die van een vis. Als ze aan Zilverdoorn mocht studeren, zou haar droom werkelijkheid worden. De dingen die ze zou kunnen leren... Ze kreeg tranen in haar ogen bij de gedachte.

En de tranen bleven maar komen, want ze wist dat ze het aanbod niet kon accepteren.

Moeder is dood.

Ik ben onderweg naar Vallenia.

Het is tijd om ons koninkrijk weer op te eisen.

Die woorden had Kiva aan haar broer en zus geschreven toen ze Zalindov verliet, en ze moest zich eraan houden. Ze moest haar eigen ambities opzijzetten en haar familie voorrang geven.

‘Denk er maar even over na,’ zei genezer Maddis toen Kiva stil bleef. ‘Neem zo veel tijd als je nodig hebt. Het aanbod blijft staan.’

Kiva knipperde nog meer tranen weg en wilde beleefd weigeren. Maar toen ze uiteindelijk haar mond opendeed, zei ze: 'Ik zal erover nadenken.'

Maar Kiva wist al dat Zilverdoorn niet voor haar was weggelegd. Zodra Maddis wist waar ze de afgelopen tien jaar haar vak had uitgeoefend, zou de uitnodiging direct weer worden ingetrokken. Het enige wat Kiva hoefde te doen, was haar mouw opstropen om het z-vormige litteken op haar hand te laten zien.

Maar ze kon het niet. Ze kon zichzelf nog niet zo definitief saboteren. In plaats daarvan mompelde ze een afscheidsgroet en stapte ze de onderzoekskamer uit, naar de steriele gang ernaast.

Haar hoofd tolde en Kiva liep in gedachten verzonken door de lange gang, langs genezers en studenten in witte gewaden en een paar bezoekers in normale kleding en patiënten. Ze had eerder die dag al een rondleiding gehad op de campus en wist dat er drie grote ziekenboegen waren: één voor psychologisch trauma en genezing, één voor langdurige patiëntenzorg en rehabilitatie en deze, voor het diagnosticeren en behandelen van fysieke kwalen die bij ziektes en verwondingen voorkwamen. Er stond ook een handjevol kleinere gebouwen op de campus, zoals de werkplaats van de apotheker, het quarantaineblok, het mortuarium en de woningen van de genezers. Alleen de grootste ziekenboegen waren open voor het publiek. Ze waren allemaal met elkaar verbonden via buitenpaden met stenen bogen, met uitzicht op de tuinen in het midden van het terrein. Het Zilverdoorn-toevluchtsoord, zoals die tuinen bekendstonden. Een plek waar patiënten en genezers zich terug konden trekken en konden ontspannen, waar ze konden genieten van de rust van een kabbelend beekje en geurige wilde bloemen op een heuvel met uitzicht op de stad, helemaal tot waar de kronkelende rivier de Serin overging in de Tetranische Zee.

Naar dit toevluchtsoord wandelde Kiva zodra ze uit de grootste ziekenboeg stapte. Ze liep even over het stenen pad voor ze ervan af stapte. Haar sandalen zakten weg in het hoge gras en de middagzon verwarmde haar koude botten. Ze bleef doelloos rondlopen tot ze een kleine brug zag waarmee ze veilig het riviertje kon oversteken. Ze leunde even op de houten reling om bij te komen.

'O, jee. Wat zie jij er serieus uit.'

Kiva verstijfde toen ze de bekende stem hoorde en probeerde de

gevoelens die in haar op kwamen borrelen te negeren. Alle gevoelens die in haar opborrelden. Ze zette zich schrap en draaide zich om terwijl de naderende figuur naast haar tot stilstand kwam.

Jaren Vallentis, of prins Deverick, zoals de rest van de wereld hem kende. Haar ontsnapte medegevangene, haar reisgenoot, haar voormalige vriend – en ooit mogelijk meer dan dat – en de aartsvijand van haar familie.

Háár aartsvijand.

‘Zo kijk ik altijd,’ zei Kiva, terwijl ze haar best deed om niet te staren. Zijn diepblauwe shirt met gouden borduursels op de kraag stond hem veel te goed, net als zijn op maat gemaakte zwarte jas met bijbehorende broek. Ze had al haar wilskracht nodig om van hem weg te kijken.

‘Ja, en dat is veel te serieus,’ zei Jaren, terwijl hij een pluk donker, door de wind weggeblazen haar weer achter haar oor stopte.

Kiva’s hart maakte een verraderlijk sprongetje en even werd ze kwaad op zichzelf. Jaren ging wel vaker zo warm met haar om. Zelfs toen ze samen in Zalindov zaten, was hij bijzonder vriendelijk tegen haar geweest. Sinds hun ontsnapping had Kiva hem op afstand willen houden, maar haar ijzeren wilskracht begon af te brokkelen. Het was alsof hij voorbestemd was om haar te verleiden en af te leiden van haar taak.

En dat was onacceptabel.

‘Heb je een fijne dag gehad?’ vroeg hij, terwijl hij haar aankeek met zijn unieke blauw-gouden ogen.

Kiva streek haar outfit glad, een simpele groene jurk met een dun wit vestje, en dacht na over haar antwoord. Jaren was de reden dat ze op Zilverdoorn was. Hij had iemand om een gunst gevraagd, waardoor zij bij zonsopgang werd gewekt en uit het Rivierpaleis werd meegenomen om een dag door te kunnen brengen op de beste genezersacademie van het koninkrijk: een uniek buitenkansje.

Er waren zo veel redenen waarom Kiva een hekel zou moeten hebben aan de kroonprins, maar ze kon de brandende haat die ze voor hem zou moeten voelen gewoon niet opbrengen. En daar gaf ze Jaren de schuld van. Vanaf het moment dat ze elkaar hadden ontmoet, was hij zorgzaam en attent en toegewijd geweest. Zelfs toen ze had ontdekt dat hij had gelogen over wie hij werkelijk was, kon ze hem niet aan zijn verwondingen laten sterven in de tunnels

onder Zalindov. Ze had wanhopig geprobeerd om afstand van hem te nemen in de weken die ze hadden doorgebracht in het paleis van zijn familie in het Tanestra-gebergte en daarna tijdens hun lange reis naar Vallenia, maar het had geen enkele zin. Hij was verdorie veel te aardig. Het maakte alles wat Kiva hem en zijn familie aan wilde doen een heel stuk lastiger.

Niet dat ze dat ooit zou toegeven, zelfs niet aan zichzelf.

‘Het was...’ begon ze, niet zeker hoe ze antwoord moest geven. Haar dag was geweldig, ongelooflijk geweest; alles waar ze ooit op had gehoopt. Maar gewapend met de kennis van haar toekomst en wetende dat ze het aanbod van Maddis af zou moeten slaan, zei ze alleen maar: ‘Interessant.’

Jarens gouden wenkbrauwen schoten omhoog. ‘Een razend enthousiaste recensie.’

Kiva negeerde zijn sarcasme en vroeg: ‘Wat kom je hier doen?’

Er was niemand bij hen op de brug, maar toch keek ze nerveus naar de mensen verderop in het toevluchtsoord en degenen die over de stenen paden tussen de ziekenboegen liepen.

‘Ik kwam je ophalen,’ zei Jaren met een vrolijke knipoog. ‘Eerste schooldag en zo.’

Kiva schudde haar hoofd. ‘Je kunt hier beter niet komen.’

‘Au,’ zei Jaren, terwijl hij zijn hand op zijn hart legde. ‘Dat doet zeer. Hier.’

‘Als iemand je herkent...’

Jaren had het lef om te grinniken. ‘De mensen in Vallenia zijn het wel gewend dat mijn familie en ik vrij over straat lopen. We dragen alleen maskers tijdens speciale gelegenheden, dus verder zijn we makkelijk herkenbaar. Maak je niet druk, we vallen heus niet zo erg op als je denkt.’

‘Daar is Naari het vast niet mee eens,’ zei Kiva, terwijl ze langs hem heen keek. ‘Waar is ze eigenlijk?’

Sinds ze Zalindov hadden verlaten en in de tijd die ze samen hadden doorgebracht, werd Jaren vrijwel altijd vergezeld door zijn trouwste lid van de Koninklijke Wacht, zijn Gouden Schild. Dat Naari Arell nu niet aanwezig was, kon twee dingen betekenen: of ze gaf hun de ruimte en hield hen van een afstandje in de gaten, of...

‘Zou je onder de indruk zijn als ik zei dat ik haar heb afgeschud?’ Jaren glimlachte zo zelfverzekerd dat Kiva haar hoofd opzij kantelde

en grijsde terwijl ze antwoord gaf. ‘Ik ben pas onder de indruk als je haar woede-uitbarsting achteraf weet te overleven.’

Jarens grijs verdween van zijn gezicht en hij rilde. ‘Ja, nou...’ Hij rechtte zijn schouders en herpakte zich. ‘Dat zien we dan wel weer.’

‘Ik zal iets moois zeggen op je begrafenis,’ beloofde Kiva.

Jaren bulderde van het lachen. ‘Lief van je.’ Hij pakte haar hand en leidde haar mee terug naar het pad. ‘Kom, we moeten opschieten, anders komen we te laat.’

Kiva probeerde haar hand los te maken, maar zijn vingers hielden haar alleen maar steviger vast. Ze gaf het op en probeerde te negeren hoe fijn het voelde, terwijl ze zijn grote passen probeerde bij te benen. ‘Waar heb je het over?’

‘De zonsondergang,’ zei Jaren.

Toen hij verder niets meer zei, zei Kiva droog: ‘Dit zal je wellicht verbazen, maar morgen is er weer een.’

Jaren duwde haar zachtjes naar voren. ‘Wijsneus.’ Hij keek haar zo geamuseerd aan dat ze een warm gevoel kreeg in haar buik. Een gevoel dat ze ook meteen probeerde te negeren.

Ze probeerde de laatste tijd heel veel te negeren als het om Jaren ging.

‘Het jaarlijkse Rivierfestival begint vandaag met zonsondergang,’ zei hij. ‘Het duurt het hele weekend, maar de eerste avond is altijd de beste, dus we moeten zorgen dat we goed uitzicht hebben.’

‘Waarop?’

‘Wacht maar af,’ zei Jaren geheimzinnig.

Kiva nam een snelle beslissing. Ze zou zichzelf nog één avond gunnen: een avond om het Rivierfestival te ontdekken en om te genieten van Jarens gezelschap in de wetenschap dat er een einde zou komen aan hun tijd samen.

Eén avond en dan zou ze op weg gaan naar Eikenleemte, waar ze eindelijk aan de slag zou gaan met het plannetje dat ze had gesmeed toen ze Zalindov verliet.

Hoe ze zich ook voelde, hoe diep de kroonprins inmiddels ook in haar hart zat: het was tijd voor de ondergang van de familie Vallentis.

2

Vallenia stond ook wel bekend als de Rivierstad, had Kiva geleerd toen ze twee dagen eerder was gearriveerd. Er waren verschillende rivieren, maar geen enkele was indrukwekkender dan de machtige rivier de Serin, die als een slang door de hoofdstad kronkelde.

En juist naar die rivier waren Jaren en Kiva nu onderweg. Het was een gemakkelijke wandeling de heuvel af vanaf Zilverdoorn, tot ze bij de hoofdweg kwamen, waar mensen al samendromden op de stoep naast het water. Er hing een afwachtcnde spanning in de lucht.

Terwijl ze zich een weg baanden door de mensenmassa, ging Kiva ervan uit dat Jaren haar terug zou brengen naar het Rivierpaleis: een architectonisch meesterwerk dat in tweeën werd gespleten door de Serin. De twee kanten waren door een vergulde brug met elkaar verbonden. Zelfs Kiva moest toegeven dat het koninklijke optrekje behoorlijk majestueus was. Het luminiun dat in de buitenmuren was verwerkt, liet een betoverende, schitterende indruk achter.

Tot nu toe was Kiva alleen in het oostelijke deel van het paleis geweest, waar Jaren een hele vleugel voor zichzelf had, waaronder een gastenkwartier, waar Kiva een royale suite had gekregen. Zijn broer en zus, Oriel en Mirryn, woonden ook in het oostelijke paleis, maar hun ouders verbleven aan de westkant van de rivier. Kiva had de koning en koningin nog niet gezien, maar gezien haar eigen gevoelens over die familie had ze bepaald geen haast om hen te ontmoeten.

De menigte werd ongemakkelijk groot toen ze bij het Rivierpaleis kwamen, waardoor Kiva een geldig excuus had om Jarens hand los te laten. Ze weigerde om de teleurstelling die ze voelde zodra hun aanraking verdween toe te laten en concentreerde zich op de achterkant van zijn met goudbruine lokken bedekte hoofd. Hij leidde